

mod, hvad Paragraphen i Virkeligheden indeholder. Jeg maa i saa Henseende først fremhæve et Punkt: naar der er Tale om Fortolkningen af denne Paragraph i Grundlovsindskrænkningen, da er det klart, at i dette Forhold maa det betragtes som en Bestemmelse, der ikke blot vedkommer os, ikke blot vedkommer Rigsdagen, men ogsaa den anden Part, nemlig Fællesforfatningen eller Rigsraadet (Fischer: Ogsaa os!). I saa Tilfælde bør denne Fortolkning ikke kunne gjøres gjældende eenfibdigt, men der bør tages Hensyn til begge Parter. Dersom dette er rigtigt, og det troer jeg det er, saa forekommer det mig, at man ikke naaer Noget ved et saadant Forbehold, men det forekommer mig, at man da maatte gaae noget længere og forlange, at Vedkommende, der ikke har posteret saaledes, at han kunde forsvare det, og som ikke har sørget for, at vi have faaet disse 817,000 Rbd., hvorom jeg troer, der her er Tale, førte over paa Kongerigets særlige Indtægter, sattes under Tiltale, for at vi kunde faae en Kjendelse for, hvorledes denne Paragraph skulde forstaaes; thi eenfibdigt kunne vi ikke fortolke; og vi vilde paa denne Maade obtinere en bestemt lovlig Tilkjendegivelse af, hvorledes disse Paragrapher vare at forstaae. Det er isøvrigt ikke min Mening, at det er en rigtig og praktisk Fortolkning, som er opstillet; thi jeg holder for, at det er en yderst fortjensfuld og rigtig Handling, den Mand har foretaget, som i sin Tid posterede, som han har gjort, og jeg troer, at det er ligesaavel i Heelstatens Interesse som i Særdeleshed i de enkelte Landsdeles Interesse, at de tydeligt og bestemt vide, hvad de have at udrede, og det er meget bedre, end at man skal være nødsaget til at holde store Summer disponible, for, om den eller den Udgift er fornøden, da at kunne udrede den. Jeg troer, det maa indrømmes, i det Mindste saa vidt jeg kan skjønne, at det er en aldeles nødvendig Maade at behandle disse Forhold paa, og jeg troer, at naar man vil gaae den modsatte Vej, dersom man vilde holde paa det, som den ærebe Forslagsstiller, og som jeg ligeledes troer Andre vilde holde paa, skal være den rette Forstaaelse af § 4, vil der opstaae den største Forvirring og de største Besværigheder, og Lands-

delene ville være i højeste Maade generede. Dertil skal jeg indskrænke mig.

Tscherning: Jeg havde slet ikke tænkt at tage Ordet i denne Sag, men det, som den ærebe Ordfører udtalte som sin Mening, bringer mig dertil. Det er min fuldeste Overbevisning, at der i denne Sag er begaaet en fuldkommen Uret, uden at der derved er skeet enten Monarchiet eller Landsdelene nogen Tjeneste, og at der, ved at behandle Sagen paa en anden Maade, ikke vilde være kommen den mindste Vanskelighed tilstede; der var kun bleven holdt mindre Summer disponible, end der da blev; men det viste sig jo senere, at man ikke behøvede saa store disponible Summer; man holdt dengang en Kassebeholdning disponibel, som Ingen senere har anseet det nødvendigt at have, ja, de Vedkommende ere selv komne til den Erkjendelse, at knap det Halve var nødvendigt for at være paa rede Haand til at møde alle Eventualiteter. Jeg anseer paa ingen Maade den stedfundne Afgjørelse af Sagen for rigtig; men naar den ærebe Ordfører henviser os til at søge en Afgjørelse der, hvor den kan søges, saa er det at drive et Slags Spot med os; thi hvad Slags Afgjørelse have vi for Dieblilket at vente, isald der virkelig var et Sammenstød mellem en af Landsdelenes Forsamlinger og Rigsraadet, og hvem er Dommeren? — det er Geheimestatsraadet; men tager Noget for Alvor dette for en slydestgjørende Domstol i Sager af denne Art, og gjør man derfor ikke bedre i at opretholde et saadant Forbehold, indtil der kommer en Tid, da Sagen kan føres til en virkelig Afgjørelse? En anden Sag er det, naar man spørger, om dette Forbehold nu er af nogen Vigtighed, eller om det nu har samme Betydning som tidligere; og da maa jeg sige, at det efter min Mening nu har mindre Betydning end før, eftersom vi i Virkeligheden ere komne til at naae det, som vi have paaستاet som vor Ret; vi have nemlig, ved stadig at gjøre vor Ret gjældende, lidt efter lidt trængt Uretten tilbage, og uden ligefrem at indrømme, at den havde Uret, har Administrationen efterhaanden udjevnet en stor Deel af de Mangler, som i saa Henseende klæbede ved den paaankede Afgjørelse. Der er nu kun Af-